

Sygn. akt II UK 591/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku J. Z.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.  
o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej po zmarłym,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.  
z dnia 27 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ua (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 18 sierpnia 2014 r., którym oddalono odwołanie J. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 15 listopada 2011 r., odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu śmierci W. Z. na skutek choroby zawodowej.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a także na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c., art. 236 k.p.c., art. 241 k.p.c., art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., wniosła o uchylenie tego wyroku i przekazanie

sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony, występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie

praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Nie budzi wątpliwości, że nie spełnia tych wymagań sformułowane przez skarżącą pytanie o to, „czy w przypadku sporządzenia odrębnych opinii przez biegłych lekarzy różnych specjalności i zakwestionowania przez stronę treści tych opinii Sąd może oddalić wniosek dowodowy o powołanie opinii Instytutu jako kompleksowej opinii uwzględniającej odrębne ustalenia biegłych i mogącej przyczynić się do ustalenia ogólnego stanu zdrowia ubezpieczonego”. Nie wskazuje bowiem ani przepisu prawa, którego miałyby dotyczyć ten rzekomy problem prawny (przy uwzględnieniu, że dowód z opinii Instytutu uregulowany jest w art. 290 k.p.c., który to przepis w ogóle nie został powołany w podstawach skargi), ani nie przedstawia żadnych argumentów, które miałyby prowadzić do rozbieżnych ocen. Postawione przez skarżącą pytanie nie zawiera przy tym żadnego problemu prawnego, bowiem w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że w sprawach, w których sąd obowiązany jest do zasięgnięcia opinii biegłych specjalistów, uzyskuje opinię, która jest spójna, logiczna i w całości odpowiada na zakreslony przez sąd problem, sąd nie jest zobowiązany do powoływania innego zespołu biegłych w sytuacji, gdy strona nie jest przekonana do jej treści, albo gdy jej treść nie jest korzystna dla jednej ze stron. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1998 r., II UKN 55/98, OSNAPiUS 1999 nr 10, poz. 351). Dlatego sąd ma obowiązek dopuszczenia (również z urzędu - art. 232 § 2 k.p.c.) dowodu z dalszej opinii (także z opinii Instytutu) tylko wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, czy opinie, którymi dysponuje, zawierają istotne luki, gdyż nie odpowiadają na postawione tezy dowodowe, są niejasne, czyli nienależycie uzasadnione lub nieweryfikowalne, tj. gdy przedstawiona przez biegłych analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować ich rozumowania co do trafności wniosków końcowych (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, LEX nr 537027, czy z dnia 14 stycznia 2011 r., II UK 160/10, LEX nr 786386 oraz przywołane w nich orzecznictwo).

Skarżąca nie zdołała więc przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).